

tiden, uden at Sygdommen kan tilskrives utilbørligt Forhold fra Husbondens eller Tyendets egen Side, paahvilor det Husbonden, indtil Tyendeforholdet efter Opfigelse eller af anden loelig Grund oplyses — dog ikke for et længere Tidrum end til 6 Maanedersdagen, efterat Tyendet er taget under Lægebehandling, eller til den første almindelige Fardag, saafremt denne indtræffer over 3 Maaneder efter, at Lægebehandlingen har taget sin Begyndelse — at udrede den tilfagte Løn foruden Kost og Logis, saa længe Tyendet forbliver i Husbondens Hus. Denne Mellemsetning befunder jeg mig aldeles ikke i Forlegenhed med at faae Mening ud af, thi der er saa vidt jeg skjønner, opstillet et tydeligt Enten-Eller, men derimod er min Forlegenhed saa meget større, naar jeg skal søge en rimelig Grund eller Narfsag til denne Bestemmelse. Naar et Tyende, der er fæstet fra 1ste November til 1ste November, bliver sygt den 31te Januar og bliver taget under Lægebehandling samme Dag, kan jeg ikke se nogen Grund til, at dette Tyende da kun skal have den tilfagte Løn, Kost og Logis i 3 Maaneder, medens et andet Tyende, der er fæstet affurat paa de samme Betingelser, fra samme Tid og for samme Tid, skal, naar det bliver sygt en Dag senere, have 6 Maaneders Løn, Kost og Logis. Jeg tillader mig at henlede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa denne Mellemsetnings lotteriagtige Enten-Eller. Naar jeg dernæst gaar over til Lovforslagets 2det Kapitel, er der et Forhold, som jeg ellers ikke har hørt blive omtalt. Det er et Forhold, hvori der foregaar saa demoraliserende Transaktioner, og hvori der foretages saadanne Handlinger, at man næsten kan sige, at den kommunale Fiffighed og Snildhed ligesom synes at kulminere deri. Jeg siger til en Transaktion, der ikke saa ganske sjældent foretages; ja vi have jo endog saa fra den seneste Tid Exempler af en ualmindelig graverende Natur, og jeg tillader mig derfor ogsaa at henlede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed herpaa. Det Forhold, jeg siger til, er nemlig dette, at en Kommune søger at befri sig for sin Forsørgelsespligt ligeoverfor en løstagtig Kvinde, der har en større eller mindre Flok af uægte Børn, ved imod en Pengegave eller et andet Løffemiddel at faae hende gift med et vagabonderende Subjekt, der er forsørgelsesberettiget i en anden Kommune. Det er ganske vist en af de skæffeligste Foræring, en Kommune kan modtage, naar den faar hjemsendt en saadan Vagabond med Paahæng af en Kone med afskillige uægte Børn, og det er tillige, saa forekommer det mig, en saa skammelig Nedværdigelse af Egteskabets Hellighed, at der vistnok burde sættes en Skranke, en ligefrem uoverstigelig Skranke for saadanne Transaktioner, men saavidt jeg skjønner, giver § 24 affurat den samme Anledning til saadanne Handlinger, som den hidtilværende Ordning har givet. § 24 begynder nemlig med: „Gifte Koner have Forsørgelsesret paa

samme Sted som deres Mænd“ og ender med: „Egtelede blive uægte Børn inden Dynaaelsen af 18 Aars Alderen at forsyge paa samme Sted som Moderen.“ Jeg savner i dette Lovforslag et Vaand paa disse Transaktioner, jeg savner en Bestemmelse, der omtrent vilde gaa ud paa, at ingen Kvinde med uægte Børn ved at gifte sig med en Mand, der er andesteds hjemmehørende, kunde skifte Forsørgelseskommune paa anden Maade end at hendes tidligere Forsørgelseskommune dog i Trangtilfælde maatte udrede visse nærmere bestemte Kvotable, der maasse kunde bestemmes efter Antallet af de Børn, til hvilke hun modtager Understøttelse.

Der er endnu en anden Bestemmelse, som jeg savner i dette Lovforslag. Det har været foreslaaet af Fattigkommissionens Flertal, men den er ikke optagen her, det er nemlig en Ophævelse af Landkommunallovens § 26 c om, at Amtsrådets Samtykke udfordres til, at der af Kommunen ydes Bidrag til de Fattiges Kasse. Det forekommer mig for det Første at være — ja, jeg vil nødig benytte mig af saa haardt et Ord, men i Diebliffet staar intet andet til min Naadighed — Gumbug, naar man i samme Landebret taler om frivillig Fattigunderstøttelse og om at udskrive den. Men det er dog i en anden Henseende, jeg har fundet Anledning til at omtale Sagen. Motiverne sige rigtignok, at man tror, at Faren for Misbrug i Landkommunerne endvidere er fjernet ved, at intet Beløb kan tilskydes uden Amtsrådets Samtykke. Man har derfor ment at burde tage afsjørende Hensyn til, at det frivillige Fattigvæsen neppe vil erholde tilstrækkelige Midler til sin Naadighed uden denne Tillæbelse. Men det vil være i ærede Medlemmers Grindring, at vi i to Aar have haft et Lovforslag her i Thinget, der er kommet til os fra det andet Thing, hvor det er vedtaget ved alle tre Behandlinger, der meget væsentlig forandrer Valgretten, saavel til Sogneraad som til Amtsråd. Jeg veed ikke, om det ikke kunde være hensigtsmæssigt og formaalsstjenligt at optage den i sig selv naturlige Bestemmelse ikke at udskrive frivillige Fattigbidrag, da det forekommer mig, at den Betryggelse, som Amtsrådets Sammensætning kunde yde, i kommende Tider muligvis kunde blive mindre, end paaregnet her i Motiverne. Det er blot en Hensigtilling, som jeg tillader mig at gjøre. Tilkommande mit Løfte om at fatte mig saa kort som muligt, skal jeg modstaa Fristelsen til — hvor tilloftende det end ogsaa kunde være — at komme ind paa Betragtningen om Forsørgelsesstedet og Forsørgelsesmaaden. Jeg skal kun slutte med en Betragtning af mere almindelig Natur, der egentlig er den, der paa den ene Side har formaaget at overvinde min Sky for at tage Ordet, om den end paa den anden igjen har formeret min Ungstelse for det, idet jeg ikke nærer en ganske ubegrundet Frygt for, at de Betragtninger, jeg vil gjøre gjældende, maasse ville blive opfattede som